

ראש השיירה

בבחרותי, משהו כמו שנות החמישים, היו לומדים לבחינות בגרות סיפורים קצרים באנגלית. אחד מהם היה ראש השיירה של סטינבק והוא זכור לי עד היום. וזה הסיפור: במשפחת חוואים במערב ארצות הברית היה סבא זקן. הסבא היה קצת נודניק שהיה חוזר ומספר אותן סיפור גם לשומעים וותיקים. סיפוריו, וקצת גם הוא, נמאסו על כולם לבד מנכד אחד קטן שהיה שותה בצמא את דבריו. ומה היו סיפוריו? הוא סיפר על המסע למערב. כיצד נהג שיירה של עגלות מחופות בבד לבן כמו שראיתם בסרטים לכוון מערב שם הים. את הסיפור הזה סיפר במשך כמעט חמישים שנה והסיפור נהיה משומש ונמאס.

בשנת 1995 הוזמנתי לכנס פלוגה א לרגל הגיעו לגיל 60. צלצלתי לאיילה כוחב ושאלתי: קיבלת הזמנה? אמרה: לא. אמרתי: אז אני מזמין אותך. ונסענו. הכנס התקיים בחלקת המגרש הצמוד לביתו של אבשע. היה כיבוד ועל האש היו שם כולם כל החיים וגם מקפלות המצנחים. אריק היה שם. וכשעלה לדבר הוא סיפר איך אנחנו כלומר הוא ופלוגה א זאת אומרת אנחנו תקפנו ב..... ארבנו בעזה החרבנו את המשטרה בחאן יוניס ויצאנו מניצנה בשיירה של כלי רכב שלל. ואני חשבתי: הוא עכשיו ראש הממשלה. היה כבר שר הביטחון ושר השיכון ונדמה לי שגם שר החקלאות ובוודאי שכחתי שר או שניים. מה מביא אותו לספר על תקופת פעולות התגמול בנוסטלגיה כזו? חשבתי ונזכרתי בסיפור "ראש השיירה" כן זו היתה השיירה שלו. כל מה שעשה לפני וכל מה שעשה אחרי לא ישווה למה שעשה אז. ועכשיו אני חושב: ישנם מאיתנו שרוצים להוביל שיירה וישנם שהובילו (ראה סיפור שי בן אליהו כאן) וישנם היודעים שכבר הגענו למערב הסוסים עובדים בקולנוע העגלות גרוטאות ואין לאן לנסוע. וישנם כל היתר שכאשר רוצים מעשה גדול הולכים לקניון או במקרה הטוב לים התיכון.